

finde Sted. I det Udvalg, der var nedsat, var man ganske enig om, at det var ønskeligt at faa Offer og Accidenfer afløste; navnlig var man enig om, at Accidenferne maatte betragtes som en særlig mislig Indtægt for Gejstligheden under de nu forandrede Forhold, hvorfor endogsaa det Mindretal i Udvalget, som bestod af Madvig og Clausen, der under Hensyn til, at navnlig Kjøbenhavn ikke var medtagen, fraraadede at optage Forslaget om Aflysning af Offer og Accidenfer, fremhøvede, at Accidenferne vare en Øbelse, som man fandt mislig og ikke burde holde paa. — Den samme Anskuelse er gaaet gennem alle de senere Lovforslag om Ordningen af Gejstlighedens Lønninger, som have været fremme, og det ikke blot i de Forslag, som ere fremlagte fra Regeringens Side, men ogsaa i dem, der ere fremlagte ved privat Initiativ nede i Folketinget, og deres Tal er nærved at være lœglo. Hvis altsaa Rigsdagen kan siges at være i nogen som helst Forstand et Udtryk for Stemningen ude i Landet, saa tror jeg, at man maa indrømme, at det er tilstrækkelig godtgjort, at Accidenferne ønsker man først og fremmest at komme bort fra. — Mågtet der jo var noget forskellig Mening i Udvalget forrige Gang, vare vi dog paa det rene med, at vi ikke burde gaa bort fra dette Spørgsmaal, men at vi burde søge Accidenferne afløste tilligemed Ofret, og jeg er fremdeles af den Mening, at vi bør gøre dette. — Der er nemlig endnu en Grund, hvorfor jeg ikke kan finde det tilraadeligt, at man gaar til Ofrets Aflysning uden at tage Accidenferne med. Hvorledes tror man, at det vil gaa Accidenferne, naar vi have faaet en Offeraflysning og en Gang komme til det Tidspunkt, da vi skulle vedtage en Lov om de geistlige Lønninger? Jeg tror uden stor Risiko at kunne sige, at det vil gaa saaledes, at man simpelthen vil stryge Accidenferne uden Veberlag. Der har vist sig tilstrækkelig tydelige Tendenser i den Retning, og jeg indser ikke, hvorledes man skulde kunne komme over en saadan Ordning, uden at man maatte give Slip paa Accidenferne, og det tror jeg ikke godt kan lade sig gøre; thi jeg tror ikke, at de geistlige Indtægter ere saa rigelige, at vi, naar vi ikke tage Accidenferne med, kunne afholde Udgifterne til passende Lønninger for Gejstligheden. Efter at man i det andet

Ting ikke havde Beslutningskompetence nok til at tage Bræstelønningsloven af 1870, er der ingen Tvivl om, at man vil komme til at bøde med ikke ganske ubetydelige Tilskud rundt om i Landet; man bør derfor ikke udsætte sig for at give Slip paa nogen af de Indtægter, man har, og det er jeg bange for, man kommer til, naar man ikke afløser Accidenferne sammen med Ofret. — Nu synes det rigtigt nok, som om der kunde være temmelig lange Udsigter, inden vi faa en geistlig Lønningslov — efter hvad der anføres i Motiverne — men det er noget, man alligevel ikke kan vide, og i alt Fald tror jeg, at man vil blive mere led af Accidenferne, naar man har faaet Ofret afløst, end i Forvejen, og jeg synes derfor, det bør være Genstand for den alvorligste Overvejelse, om man ikke bør tage Accidenferne med ogsaa nu.

Der er et andet ikke uvæsentligt Punkt, hvori dette Forslag afviger fra de tidligere. Jeg skal ikke gaa ind paa Enkelthederne, men dette Punkt forekommer mig dog at være af tilstrækkelig Interesse til, at jeg bør berøre det med et Par Ord. Forrige Gang, da Lovforslaget var fremme, strøg vi Bestemmelsen om, at den Gennemsnitssum, hvortil Offer og Accidenfer skulde ansættes, skulde forhøjes med $\frac{1}{10}$. Nu er det jo fra Lærereforeningen i et Andragende blevet fremhøvet, at man ikke kunde være tilfreds, naar man ikke fik en saadan Forhøjelse, og den ærede Minister har derefter optaget den i Lovforslaget. Jeg tror, at det kan trænge til en indgaaende Dokumentation, om der er nogen virkelig Grund til denne Forhøjelse med 10 pCt. Jeg har forsøgt at danne mig en Forestilling om, hvorvidt der er noget i den Tale om, at Offer og Accidenfer have taget saa stærkt af igennem Tiderne. Det er jo vistnok en Klage, der har lydt til alle Tider, at det har været aftagende med Ofre og Accidenfer, men om der i Virkeligheden er noget dertil, er et helt andet Spørgsmaal. Vi have en Opgivelse af, hvad Ofre og Accidenfer udgjorde i hele Landet — altsaa Kjøbenhavn, Kjøbstæderne og Landet — i Gennemsnit for Jemaaret 1855—59. Efter den daværende Kultusministers Opgivelse, der findes i Landstingstidenden for 1861—62 Sp. 31, udgjorde disse Indtægter den Gang omtrent 838,000 Kr. For Jemaaret 1864—68